

Entre les coses que caracteritzen un país considerat ric i que sigui motor de l'Europa del segle XXI, n'hi ha dues que, al meu parer, són determinants: el seu nivell cultural mitjà i el nivell quantitatiu i qualitatiu de la seva indústria.

La cultura, en el sentit ampli de la paraula, és cabdal per al desenvolupament d'un país i dels seus ciutadans, i el nivell de formació és un aspecte de la cultura vital per al desenvolupament econòmic d'un país, de la seva gent, dels seus serveis i, molt especialment, de la seva indústria, que es nodreix d'aquesta gent.

Catalunya ha vist malauradament, en els últims anys, com ha disminuït, a conseqüència de la crisi soferta, el nombre d'indústries i la seva importància dins el rànquing internacional; amb la desgràcia que, moltes vegades, quan es tanca una indústria no se'n torna a obrir una altra i, per tant, disminueix el pes del sector industrial en el context econòmic global.

Sense menyspreu pel sector dels

Tribuna

Enric Crous

EMPRESARI

Necessitem més indústria

Serà important veure com es resol el problema del desorbitat nombre de parats i com repartim el treball

serveis (un dels grans motors de l'activitat econòmica de Catalunya) i el de la construcció (malmès per la bombolla immobiliària que inicia la crisi del 2007), és la indústria manufacturera la que més ha patit i la que ha d'ajudar a recuperar el nivell econòmic del país i, conseqüentment, el seu nivell d'ocupació.

És cert que la tecnologia ha destruït un important nombre de llocs de treball a la vegada que (en menor quantitat) n'ha creat de més nivell i qualificació, però no és menys cert que la crisi que hem viscut, i de

la qual no sé si realment ja n'estem sortint, ha reduït sensiblement el *gap* (diferencial) de retribucions enfront de països als quals s'ha traslladat en els darrers anys l'activitat manufacturera que abans es feia aquí. Això és així, en part, per l'increment dels costos salarials als països asiàtics, en els quals s'ha fet gran part de la producció que abans es feia aquí.

Tot això, afegint-hi el recent fenomen migratori cap a l'Europa continental, em porta a pensar si té sentit que la indústria torni als seus orígens, d'on no hauria d'haver sortit mai.

Malgrat que la logística ha fet que països molt allunyats d'aquí siguin encara competitiu respecte a nosaltres, la tecnologia, la reducció dels costos energètics, la supressió de la paperassa per obtenir llicències i la disponibilitat de mà d'obra qualificada amb retribucions i cotitzacions novament molt competitives, podria ajudar a frenar la sortida de factories o que tornessin empreses o fàbriques que s'havien

deslocalitzat o, fins i tot, que haviem desaparegut.

És cert que la indústria del futur serà diferent de la que tenim avui, i que cada dia veurem més robots, més ordinadors, més disseny i menys mà d'obra. Per tant, serà important veure com es resol el problema del desorbitat nombre de parats i de com repartim la poca o molta feina que hi hagi al país. Però si som capaços de recuperar i/o crear noves indústries tot pot ser més fàcil, ¿no?

Si a part de les ajudes que es donen al sector turístic, obra pública i serveis, n'hi hagués una mica més per a la indústria, potser milloraria el nombre d'empreses i de llocs de treball oferts, i es podria crear al voltant d'aquesta activitat industrial un nombre important de llocs de treball en sectors auxiliars per la indústria. Així millorariem, sense cap mena de dubte, la competitivitat del nostre país.

Hem de confiar que l'activitat industrial torni a créixer al nostre país com a signe de la desitjada recuperació. ≡